

ANDRADA REZMUVEȘ

BĂȚĂILE
INIMII
MELE
FRÂNTE

Timișoara, 2019

Capitolul I

Gustul pastilelor încă îmi persistă pe limbă și degetele îmi tremură pe stiloul cu pastă albastră. Îmi dau părul după ureche și îl privesc. Poartă un tricou bleumarin și afișează același zâmbet alb, strălucitor. Se întoarce doar pentru o secundă în bancă, bătând palma cu amicului său care tocmai a făcut o glumă legată de fundul profesoarei. Ochii ni se intersectează și am impresia, pentru un moment, că printre firele bretonului său ondulat, care cade leneș peste ochiul stâng, mă zărește. Zâmbetul care încerca să mi se ițească pe buze pierde, lăsând în urma sa o linie inexpresivă. Îmi așez mâinile între coapsele lăsate la vedere de rochița mea evazată și îmi axez atenția pe vocea profesoarei. Numere, înmulțiri, împărțiri, aud totul, dar nu mă interesează nimic din toate astea. În mintea mea este loc doar pentru el, cel care parcă dansează un tango argentinian printre gândurile mele.

Soneria mă trezește din reverie, obligându-mă să mă ridic din banca de lemn. Îmi îndes caietele în ghiozdan și îl așez pe un singur umăr, niciodată pe amândoi. Ochii mi se ridică și, pentru ultima oară, îl surprind ieșind pe ușa clasei, îmbrăcat în uniforma sa de fotbalist: tricou mov, care pare lălău pe brațele subțiri, și pantaloni scurți, care-i lasă picioarele albe la vedere.

Kaydan Parker este departe de ceea ce ar putea fi considerat a fi băiatul popular tipic, cu toate că face parte din acea categorie de oameni. Nu își lucrează pectoralii la sală în fiecare zi și nici nu ridică de fiare până când venele-i ies în evidență. Kay este ceea ce eu aș numi un toțilar popular.

Părul șaten îi trece peste urechi în onduleuri lejere încadrându-i chipul, ochii verzi par să strălucească în lumina soarelui, iar buzele de un rozalieu aprins se pliază perfect sub un nas grec. Îmi așez creionul după ureche și o iau la pas spre cantina liceului.

Apuc un măr din coș și-l arunc în sus, pornind către masa prietenilor mei. Mabel îmi zâmbeste, bătând cu palma locul liber de lângă ea, iar eu mă așez, trântind în același timp fructul verde pe suprafața mesei. Împing breteaua ghiozdanului de pe umăr și îl așez la picioarele mele.

— Ultimul an, fraților, ne anunță Mabel, pe un ton frânt.

Ridică din sprâncene, ascunzându-le sub bretonul drept. Are părul tuns bob, șuvițat, o combinație între blond auriu și blond cenușiu. Ochii mici și negri ies în evidență datorită culorii rozalii a pielii sale. Pare că și-a păstrat pielea catifelată de bebeluș. Își așază capul pe umărul iubitului ei exact în momentul în care dinții mei mușcă cu poftă din măr.

— Trebuie să îl facem legendar, exclamă, la rândul său, Eiji. Altfel, am trecut degeaba prin liceu.

Ochii lunguietiš și căprui ai japonezului se măresc considerabil, iar privirea sa ne transmite ceea ce cuvintele nu sunt capabile. Își dorește cu adevărat ca acest an să îi aducă gloria pe care ceilalți trei au fost incapabili să o facă. Succesul și poate și o iubită adevărată.

David, frumosul iubit român al lui Mabel, îi sărută creștetul. Privesc cum mâinile lor se regăsesc pe suprafața de plastic a mesei, iar degetele se strecoară unele printre altele într-o îmbrățișare strânsă. Îmi întorc privirea înainte ca irisurile sale albastre să îmi citească expresia.

Engleza lui nu este tocmai minunată și poate că, din acest motiv, el este cel mai tăcut dintre noi. Preferă să tacă și să învețe. Are părul brunet, tuns scurt, poartă același echipament de fotbal, identic cu cel al băiatului pe care-l plac, însă, la el pare că e croit exact pe trupul său bine făcut.

Cândva, acei ochi albaștri îmi bântuiau gândurile. În momentul în care l-am zărit pentru prima dată, aș fi putut jura că el este tot ceea ce îmi dorea inima mea, într-atât de tare îmi bătea. Mi-am dorit că el să fie sufletul meu pereche, cu toate că știam că este mai greu de ajuns la el, căci David este, cu siguranță, visul oricărei fete. Însă, între o mulătră și o blondă, cine credeți că ajunge să câștige băiatul? Exact! Blonda, întotdeauna! O iubesc pe Mabel, mai ales că ne leagă o prietenie veche de când lumea. Ea este cea care îmi cunoaște toate secretele, dorințele și speranțele si, de asemenea, tot ea este cea care îmi este mereu alături, susținându-mă de fiecare dată când lumea mea se năruie. Tocmai din acest motiv, în momentul în care mi-a spus că ea și David s-au sărutat, nu am putut să mă supăr. I-am zâmbit strâmb și i-am spus că este minunat. În fond, chiar era, însă nu pentru mine.

În urmă cu un an, eram doar noi trei. Cei mai buni prieteni, în ciuda faptului că David se alăturase grupului nostru doar de foarte puțin timp. Obişnuiam să facem totul împreună. Să mergem la cinema, să mâncăm înghețată în plină iarnă, să ne unim palmele peste masă, jurându-ne că secretele ne sunt în siguranță. Acum, sunt ei doi și cu mine. Uită să mă mai cheme la cinema. Uită de jurământul făcut cu mâinile unite.

„Hei, Eiji, vino să-i ții companie lui Venus!”, îi spusese Mabel japonezului într-o zi de primăvară, în timp ce-mi copiam tema la biologie. Mi-am ridicat chipul din caiet și i-am surâs cu timiditate, căci tocmai se așezase lângă mine, privindu-mă ciudat cu ochii lui micuți.

O vreme a crezut că îl plac. M-a urmărit pretutindeni ca un ciudat, ba chiar obișnuia să mă aștepte în fața ușii de la baie. Am fost nevoită să-i frâng inima și, deși mă așteptam să sufere, Eiji doar a ridicat din umeri, ba chiar a continuat să ne dea târcoale. Acum, este parte integrantă a grupului nostru.

— Tu ce părere ai, V?

Îmi scutur capul.

— Scuze, nu eram atentă.

— Să îmi pun piercing în buză sau în buric?

Îmi înclin capul, privindu-mi prietena din cap până în picioare. Frumusețea ei continuă să mă uimească pe zi ce trece. David strâmbă din nas, pesemne că nu este de acord cu niciuna dintre variantele oferite de iubita sa.

— În buric, cu siguranță! Arată incredibil de sexi atunci când porți costum de baie, ridic din umeri, zâmbind poznaș.

— Sau în momentul în care sunt goală, chico-tește, sărutându-i nasul iubitului său. Haide, nu fi bosumflat, știi prea bine că îmi doresc asta încă din... gimnaziu!

— Ba nu, nu știam, îi declară acesta cu o engleză stâlcită.

David renunță la luptă încă din momentul în care Mabel își vâră limba în cavitatea sa bucală, culegându-i fluidele. M-am întrebat de multe ori ce gust au

acele buze pline. Dacă aș fi avut vreodată șansa să le gust, în caz că Mabel nu l-ar fi sărutat în vara aceea. Vara în care s-a schimbat totul.

Ochii mei își schimbă direcția și îl găsesc la masa din colț, cea cu priveliște spre curte. Vântul mișcă frunzele colorate, purtându-le dintr-o parte într-alta. Chipul lui se întoarce din nou spre mine, iar privirile ni se contopesc. Ne uităm unul la altul câteva secunde. Îmi simt inima suprasolicitându-se, iar respirația mi se accelerează, făcându-mi pieptul să coboare și să se ridice într-un mod nebușesc.

— Ce se întâmplă? tresar eu, căci vocea lui Mabel mi se lovește de pielea gâtului, înfiorându-mă.

— Nimic, eu doar...

Dar nu aud continuarea frazei, căci limba lui Kay se strecoară printre dinți și trece lent peste buza inferioară. Simt cum întregul meu trup se cutremură sub impulsul gestului său.

— Kay Parker tocmai te soarbe din priviri, oh, Doamne! Oh, Doamne, Venus, în sfârșit îți vei pierde virginitatea!

Încesc stupefiată, pentru că vocea ridicată a prietenei mele stârnește râsete în jurul nostru. Kay rânjește la rândul său și nu în modul în care eu mi-aș dori să o facă, ci în acel mod răutăcios care-mi amintește încă o dată că-mi este superior.

Nu este frumos. Frumusețea nu se numără printre calitățile sale, însă este inteligent, foarte inteligent. Și sportiv. Are un zâmbet extrem de atractiv și ochii verzi. Toată lumea iubește ochii ăia verzi! Are un comportament exemplar față de majoritatea persoanelor. Zâmbește, spune „te rog” și „mulțumesc”.

Odată, mi-a ținut ușa deschisă la ora de sport. Din acel moment, am știut că sunt îndrăgostită de Kay Parker.

Îmi scutur capul și părăsesc cantina pe acordurile râsetelor colegilor mei. Venus Ambrose, virgina din clasa a XII-a. Fără să vrea, Mabel tocmai le-a oferit subiect de bîrfă.

Ies în răcoarea toamnei și îmi lipesc spatetele de peretele rece al clădirii, lăsându-mi posteriorul să ia contact cu dalele din ciment care alcătuiesc trotuarul. Nu îmi vine să plîng. Sunt mai puternică de atât. Dar, poate, mă doare faptul că toată lumea a aflat ceea ce ascund.

Între cei populari și cei nepopulari, eu mă aflu undeva la mijloc. Cunosc suficientă lumea, dar nu pe toată lumea. Sunt tipa creolă, cu părul creț, ochi de culoarea alunei și pistrui mărunți, care-mi acoperă pomeții.

— Hei! îmi ridic chipul și privesc spre el.

Kay se reazemă cu umărul de perete, zâmbindu-mi cu toți dinții. Simt cum degetele de la picioare mi se încovoie în papuci. Îi surâd la rîndul meu și-mi trec mâna prin buclele mărunte ale părului meu. Însă, aceasta s-a dovedit a fi o mișcare proastă. Lipsa unui balsam îmi face părul să se încârlige pe după degete, blocându-mi palma.

Tot sângele îmi urcă cu o viteză amețitoare în obraji. Băiatul pe care îl plac îmi vorbește pentru prima dată, iar eu rămân blocată cu mâna printre firele părului meu rebel. Încerc să ascund acest lucru, însă faptul că rămân înțepenită într-o poziție deloc plăcută îl îndeamnă să mă privească bănuitor.

— Mă... poți ajuta, te rog?

Kay nu râde așa cum mă așteptam să o facă, ci îngenunchează lângă trupu-mi tremurând, descurcându-mi părul. Degetele sale se simt plăcut pe scalp, în timp ce încearcă, cu gesturi tandre, să mă elibereze. Îl privesc de jos. Kay are acest tic absolut adorabil de a scoate vârful limbii în colțul gurii în momentele-n care este atent la un anumit lucru. Acum știu că își dă silința.

Îl aud chicotind și îmi prind degetele mâinii libere de jacheta sa sport. Miroase a pin și a apă de mare. Dacă mi-aș înălța gâtul suficient de mult, l-aș putea sărută. Îmi doresc să o fac, însă timiditatea-mi specifică nu îmi permite.

— Prietena ta, începe el să vorbească, privindu-mă de sus, pare puțin cam...

— Prostuță?

— Aiurită, mai degrabă, și râde.

Vocea lui este mai subțire decât a majorității băieților din ultimul an. Dacă Mabel l-ar auzi, m-ar întreba încă odată ce anume văd la acest băiat. Nu m-ar mira întrebarea ei. Însă, asta este soarta, nu toate fețele au șansa de a ieși cu cel mai popular băiat din liceu, așa cum are ea norocul.

Mabel este considerată cea mai norocoasă fată din întreg liceul, dar, odată cu popularitatea, un amalgam de lucruri negative se avîntă asupra ta. Privirile ucigătoare pe care le primește de fiecare dată când iubitul ei o sărută. Bilețele care conțin cuvântul „târfă”, vârate în dulăpior.

— Gata! Rostește el, așezându-se lângă mine.

— Mulțumesc!

— Eu sunt Kay Parker, zice el și întinde mâna spre mine.

„Știu, Kay! Avem majoritatea orelor comune.”, mi-aș dori să-i spun. În schimb, îi zâmbesc și, întinzând la rândul meu mâna, o cuprind pe a sa. Un fior rece îmi trece pe șira spinării la atingerea pielii sale catifelate. Este moale la atingere și hidratată precum fundul unui bebeluș. Simplul gând îmi forțează colțurile gurii să se curbeze.

— Venus Ambrose, dar prefer să mi se spună V. Încântată!

— V, o poreclă frumoasă pentru o fată și mai frumoasă!

Degetele sale îmi prind o șuviță de păr și o dau după ureche. Respirația mi se întretaie și ajung să îl privesc cu ochii măriți de surprindere. Gestul lui Kay este de departe cel mai romantic moment pe care l-am trăit până în prezent. Trupul mi se cutremură la atingerea sa, iar el observă acest lucru, surâsul său fiind mărturie în acest sens.

Ochii săi par mai verzi de aproape. Simt că m-aș putea cufunda în ei. Privirea sa îmi istorisește povești nerostite și îmi spune tot ceea ce buzele nu au curajul. Dorința care se întrevede în ea mă îndeamnă să mă întreb ce vrea el, de fapt. O vrea pe Venus, fata mulțră cu pistrui, sau doar virginitatea ei?

Îmi trec limba peste buza inferioară. Kay se așază alături de mine și își trece degetele printre ale mele, exact în același mod în care au făcut-o David și Mabel. Un sentiment de superioritate și satisfacție mi se așterne în suflet. Contactul de piele pe piele îmi ridică părul de pe ceafă. Are palma caldă și transpi-

rată, în ciuda vremii răcoroase. Îmi întorc chipul în direcția lui și îi zâmbesc. Îmi place să fac asta atunci când el este prin preajmă. Cred că acest gest mă face aproape frumoasă.

El își înclină capul și clipește des, iar privirea lui îmi spune:

„Cum de nu te-am remarcat până acum, V?”

Eu ridic din umeri, răspunzându-i în aceeași manieră:

„Pentru că întotdeauna ai văzut prin mine, nu pe mine.”

Sunt genul de persoană care trece ușor neobservată. Tăcută, timidă la început, fata pe care puțini o remarcă cu adevărat. Sufletul pare că mi-a decedat, iar în urma lui a rămas o carcasă goală, zgâriată pe alocuri. Însă, ceea ce nu știe nimeni este faptul că sufletul meu se află încă înăuntru, ascuns de privirile curioase și de gurile rele care vor să lovească în el cu vorbe amare.

Folosesc această carcasă ponosită pe post de scut. Nu am permis nimănui să se apropie prea mult de mine, de frica de a nu fi rănită și de teamă să nu ajung să mă îndrăgostesc. M-am ascuns în propria-mi colivie și am privit cum dragostea prinde aripi în inimile celorlalți. Păreau că urcă pe culmi înalte, pentru ca, mai apoi, pe neașteptate, să se prăbușească. Le auzeam sunetul oaselor sfărâmându-se și bucățile de inimă care se spărgeau asemeni paharelor de cristal, devenind doar cioburi. Își pierdeau luciul. Își pierdeau sclipirea. Rămâneau cu amintirea a ceea ce au fost cândva. La fel cum s-a întâmplat și în cazul meu în momentul în care lumea mea s-a dat peste cap la aflarea veștii bolii mele. Boala asta mi-a distrus pre-

zentul, tăindu-mi aripile și, cu toate acestea... nu pot să nu visez la viitor.

Mi-au plăcut anumiți oameni, de fapt, chiar în acest moment îmi place să-l privesc pe Kay, fără a-i mărturisi un lucru anume. Mă face să mă simt... vie! El și cu mine și mâinile noastre strânse între ele. Buzele sale care se strâng în grimase, căutând, probabil, un subiect pe care l-ar putea aborda. Dar el nu mă cunoaște. Nu știe dacă îmi place ciocolata albă sau neagră ori dacă prefer apusul sau răsăritul soarelui. Știe doar că sunt eu, Venus, tipa virgină care-i aruncă priviri în fiecare zi, dar care nu are curajul să se apropie.

Încă mă tem de sentimente, de inima care bate nestingherită în toracele meu. Abia de pot respira din cauza ei. Îmi simt gâtul uscat, iar genunchii îmi tremură. Oare așa se manifestă dragostea? Oare sentimentul de greață din stomacul meu poartă denumirea de „fluturași”?

Nu vreau să îl iubesc pe Kay sau poate că vreau să simt dragostea aceea de licean despre care am auzit atâtea. Se zvonește că ar fi cea mai profundă. Sunt confuză! Apropierea lui bruscă mă îndeamnă să îmi pun întrebări în mod constant.

— Să știi că e grozav să fii... ei bine, știi tu... să fii...

— Virgină? râd nervos. Nu știu, Kay, ceilalți nu păreau prea impresionați!

Mâinile noastre unite aterizează la el în poală. Mă simt goală în fața privirii sale, întrucât nu stă prea mult în același loc. Mi se plimbă pe chip, peste ochi și buze, apoi peste sânii acoperiți de cămașa albă și peste coapsele dezvelite de rochița evazată.

— Îți pasă? Știi tu, de ceilalți?

Îmi pasă! Îmi pasă de ei, îmi pasă de tine, de ceea ce ai putea crede în acest moment despre mine. De ceea ce simți, în timp ce degetele tale îmi ating în trecăt buricele degetelor. Știu că simți fiecare tremur al trupului meu, căci zâmbesti de fiecare dată. Și eu simt! Simt cum parfumul tău îmi pătrunde în nări și îmi îmbrățișează fiecare os în parte. Nici măcar nu mai simt frigul. Mă întreb în mod obsesiv: oare aceasta este dragostea?

Privirea mea îți spune tot ceea ce mintea rostește, dar mi se pare că tu nu poți vedea dincolo de ochii mei de culoarea aluniei.

— Nu, nu îmi pasă!

Dar mint și așa vrea ca el să observe acest lucru. Dacă ar vedea, înseamnă că m-ar înțelege. În schimb, încuviințează și mă trage mai aproape de el. Îmi las timidă capul pe umărul său și oftez. În fond, ce facem noi aici? De ce s-a apropiat atât de brusc într-un timp atât de scurt? Îmi impun să nu îmi mai pun întrebări.

Lasă-te purtată de val! Măcar pentru o clipă! Gândești prea mult, mereu ai făcut-o!

— Bun, pentru că nici mie nu îmi pasă, îmi declară. Sunt tocilarul care joacă fotbal, nu ai idee câte glume se fac pe seama mea!

Ba da, am! Le-am auzit pe toate și datorită lor m-am îndrăgostit de el mai mult. Nu îmi doresc tipul acela de bărbat după care tânjesc toate femeile. O făceam, cândva, pe vremuri. Am făcut-o până când unul dintre ei mi-a frânt inima. Nu vreau să mai am inima frântă. Nu vreau să mai simt durerea.

— Crezi că... oamenii se pot îndrăgosti doar privind-se un moment?